

Dva vysokomýtští rodáci, kteří se významným způsobem **zapsali do podoby města** svou prací. To jsou

malíř Ivan Bednář

a

umělecký kovář Karel Bureš,

jejichž dílo od 7. září do 14. října představí městská galerie. Vernisáž výstavy se uskuteční v pátek 7. září od 17.00 v městské galerii ve Vysokém Mýtě. Během vernisáže proběhne křest monografie Ivana Bednáře. Kniha přináší jeho životní příběh a souborný přehled díla.

□ □ □

Pětadevadesát let letos uplynulo od narození Ivana Bednáře, malíře, pedagoga, znalce a milovníka umění, zakladatele regionálních galerií, jejichž vznik podporoval v 50. a 60. letech z vlivné pozice úředníka ve výtvarném oddělení ministerstva kultury. I díky jeho snaze byla v roce 1957 založena vysokomýtská galerie. Ivan Bednář sám sebe nazýval „nedělním malířem“, protože kvůli svému pracovnímu nasazení maloval dlouhá léta pouze v neděli. Rozsah jeho díla je proto neuvěřitelný – dochovaly se stovky jeho skic a přípravných kreseb, ilustrací a obrazů. Zpočátku maloval olejem, ale časem si vytvořil vlastní voskovou techniku. Nejčastějším motivem byly ženské portréty a akty; méně pak městská zákoutí a zátiší. Unikátní je oravský soubor s typickými výjevy slovenského venkova. Rozvíjejícího se autora v jeho rozletu zabrzdlila okupace Československa sovětskou armádou. Musel opustit ministerstvo a byl „uklizen“ do archivu Národní galerie. Ocitl se mimo společenské dění, jehož byl do té doby aktivně součástí. Normalizace ho zcela srazila na kolena a vzala mu chuť do života. Své deprese řešil alkoholem, což přispělo k jeho předčasnému odchodu z tohoto světa. Ivan Bednář zemřel v lednu 1993.

Letos šedesátiletého uměleckého kováře Karla Bureše znají Vysokomýtští především jako autora sochy Přemysla Otakara II., kterou nepřehlédnete, vstupujete-li na náměstí Pražskou branou. Jeho záběr je však mnohem širší. Kromě toho, že je uměleckým kovářem a zámečníkem, je rovněž restaurátorem, kmenovým pedagogem mistrovské akademie Rudolfiny a vedoucím odborných kurzů pro umělecké kováře na hradě Helfštýně, kde se každoročně koná nejvýznamnější evropské sympozium uměleckých kovářů - Hefaiston. Kromě toho přednáší v zahraničí, hlavně v Itálii, kde také sám studoval.

„Tvůrce, který neovládá tradiční řemeslné technologie, je jako spisovatel, který nezná pravopis. Kovář sice vychází z tradice, ale nesmí kopírovat staré formy,“ říká Karel Bureš, který od dětství chodíval do kovárny za svým otcem. Jeho volba povolání tedy nikoho nepřekvapila. Po roce 1989 si otevřel vlastní ateliér a vydal se do světa na zkušenou. Při tvorbě uměleckého díla podle něj není nejdůležitější výsledná podoba, ale to, co je za ní: „Píle, fortel, vzdělání, zkušenosti, pokora, životní filozofie a vše ostatní, co člověk do své práce vkládá.“ Zkráceně – dílo musí mít duši. O tom, že tuto životní filozofii naplňuje ve své tvorbě, se můžete přesvědčit

na výstavě, která je průřezem jeho dlouhodobého úsilí.

Iveta Danko, kurátorka městské galerie